

De zachte krachten zullen zeker winnen in 't eind - dit hoor ik als een innig fluistren in mij: zo 't zweeg zou alle licht verduisteren alle warmte zou verstarren van binnen.

Henriette Roland Holst

Bewaar in uw herinnering
en gedenk in uw vroom gebed :

De Heer Hector BAUDELET

weduwnaar van **Mevrouw Irma DE BOCK**

geboren te Welden op 29 november 1910 en gelovig overgegaan naar het nieuwe leven bij de Heer op 2 april 1985, gesterkt door de H. Sacramenten en ons gebed.

Oud-strijder, krijgsgevangene en oorlogsinvalide 1940-1945.

Wij hebben de hemel gebeden en gehoopt dat papa zou herstellen omdat wij hem zo graag nog een rustige oude dag en heel veel liefde wilden geven. Hijzelf had 's morgens nog gevraagd wanneer hij naar huis zou mogen. Maar 's avonds nog is papa heengegaan, omringd door ons allen. Zo dikwijls hebben we achteloos gebeden „Uw wil geschiede”, maar nu weten we hoe zeer de wonde doet bij het uitspreken van deze woorden.

Enkel ons geloof kan ons de kracht schenken om dit afscheid, zo kort na dit van moeder, te verwerken. Maar dit geloof heeft papa ons voorgeleefd. Toen we in het huis van mijn jeugd samen aan tafel zaten, heb ik zo dikwijls zijn grove handen bekeken, ruw gekloven door het zware landbouwerswerk en me afgevraagd : „Papa, waar haal jij zo 'n groot geloof vandaan ?” Dat gelovig-zijn van hem voelde je aan en het was in heel zijn leven doorweven. Zijn zacht karakter, zijn grote verdraagzaamheid en vooral de bovenmenselijke toewijding waarmee hij moeder jaren heeft geholpen, doen ons terecht denken dat heiligen ook nog van onze tijd zijn. Als zijn zwakke gezondheid het toeliet de Eucharistieviering bij te wonen, was

dit voor hem elke keer een feest.

En ook dat heeft hij zonder klagen gedragen : dat hij na die gruwelijke oorlog verder geknakt door het leven moest. Die harde oorlogsjaren herleeften telkens in zijn herinnering rond elf november, een datum waar hij weken tevoren naartoe leefde. Hij ging zo graag naar de samenkomsten van de oud-strijders en de oorlogsinvaliden. Hij las en herlas zijn ledenbladen en bleef op de hoogte van alles wat er gebeurde in de kring van zijn makkers, die met de jaren steeds kleiner wordt.

Papa hield ontzettend veel van zijn familieleden en vrienden en was zo blij telkens hij ze weerzag. En die genegenheid was wederkerig : wat was hij gelukkig toen zij hem zo talrijk en veelvuldig kwamen bezoeken in het ziekenhuis. Helaas, de beterschap die zij allen hem toewensten is niet ingetreden. Het verlies van zijn echtgenote tijdens zijn ziekte deed zijn stille lijdensweg nog zwaarder wegen.

Lieve papa, goede pépé, beminde broer, wij zijn fier dat wij jou zó van dichtbij mochten kennen. Nu leef jij verder met moeke in het licht van de verzezen Heer, die de Weg, de Waarheid en het Leven is. Wetend dat dit afscheid slechts tijdelijk is, voelen wij ons verder met jou verbonden in ons gebed.

Namis voor beide echtgenoten samen
op zaterdag 13 april 1985 te 9 uur.

Willy en Rolande Vanneste-Baudefet,
zijn kinderen ;

Mieke Vanneste,
Leen Vanneste,
Bart Vanneste. zijn kleinkinderen ;
De families Baudefet-De Bock en
Van Volsem-De Marre,
danken U voor uw kristelijke deelneming
in rouw en gebed.

Begrav.-Funerarium De Pauw - Tel. 49 90 12